

THRILLER
O NOVODOBÉ L●LITĚ

BUDU VŠÍM,
ČÍM MĚ
CHCEŠ
MÍT

MINDY MEJIA

BUDU VŠÍM,
ČÍM MĚ
CHCEŠ
MÍT

MINDY MEJIA

2017

Copyright © 2016 by Mindy Mejia
Translation © 2017 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího souhlasu nakladatele a majitele autorských práv.

Z anglického originálu EVERYTHING YOU WANT ME TO BE,
vydaného nakladatelstvím Atria Books, New York 2017,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Petra Biache
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2017

ISBN 978-80-7498-222-4

*Pro Myron, Blanche, Vic a Hilmu,
kteří obdělávali pole v jižní Minnesotě
a pěstovali na nich dědictví v podobě tvrdé dřiny,
trpělivosti, smíchu a lásky.
Všechny mé příběhy začínají u vás.*

HATTIE

SOBOTA, 22. BŘEZNA 2008

Utíkat mě nebavilo.

Stála jsem na místě, které jsem si v duchu představovala v hodinách matematiky, přímo před odbavovacím terminálem na letišti v Minneapolis. Všechno bylo do posledního detailu stejné, jako jsem to vídala v duchu. Měla jsem na sobě cestovní oblečení – černé legíny, o číslo větší krémový svetr s rukávy přes dlaně, ve kterém jsem měla ještě hubenější a delší krk než obvykle, a na nohou baleríny. V ruce jsem držela nádherný kožený kufr a v kabelce měla dost peněz na to, abych se mohla rozletět, kam se mi jen zamane. Mohla jsem jít, kam jsem chtěla. Mohla jsem dělat, co si usmyslím. Tak proč jsem měla pocit, že jsem v pasti?

Dnes ve tři ráno jsem se vyplížila z domu a na stole v kuchyni jsem nechala lístek s kratičkým vzkazem: „Vrátím se. Mám vás ráda, Hattie.“ Tím budoucím časem jsem samozřejmě myslela jakýkoli čas. Možná za deset let. Teď prostě nevím. Možná to nikdy nepřestane bolet. Možná se mi nepovede dostat se dost daleko odtud. Do té části, kde jsem

psala „Mám vás ráda, Hattie“, jsem se musela trochu nutit. V mé rodině nebylo zrovna zvykem nechávat si podobné vřelé vzkazy, ale i kdyby získali pocit, že se děje něco zlého, ani v nejmenším je nenapadne, že mám v úmyslu letět na druhou stranu Států.

Úplně jsem slyšela, jak máma říká: *To mi na Hattie nesedí. Bože, Pete, přece má za dva měsíce maturovat a v tom školním divadle hraje lady Macbeth. Víš, jak z toho byla nadšená.*

Zapudila jsem její imaginární hlas do pozadí a znovu si četla možné destinace. Doufala jsem, že se dostaví onen omamný pocit, na který se těším od útěku z Pine Valley. Letadlem jsem letěla zatím jen jednou v životě, když jsme byli u nějakých příbuzných ve Phoenixu. Pamatovala jsem si, že jsem měla nad sedadlem spoustu tlačítek a světýlek a že záchod vypadal jako kosmická loď. Chtěla jsem si objednat nějakou svačinu z jídelního lístku, ale máma vytáhla z kabelky ovocné závitky a pak už jsme dostali jen arašídy, ale ani ty jsem nakonec neměla. Greg věděl, že nemám ráda oříšky, a vzal si i moje. Byla jsem našťvaná až do přistání, protože letadlové arašídy by mi určitě chutnaly. To bylo před osmi lety.

Dnes poletím podruhé v životě a vstříc svému druhému životu.

Samozřejmě bych tady nestála, paralyzovaná a zdeptaná, kdyby paní u pokladny měla volné místo v letadle na newyorské letiště La Guardia nebo JFK. Ono je totiž trochu problém utéct z domova den před Velikonocemi. Na letišti to vypadalo, jako by právě začaly slevy, a fronta u bezpečnostní kontroly se táhla až ven na chodník. Nejbližší volný let do New Yorku byl až v pondělí v šest ráno a tak dlouho jsem čekat nemohla. Musela jsem se dostat ze státu ještě dnes.

Mohla jsem letět do Chicaga, ale to mi připadalo moc

blízko. Až příliš středozápadně. Bože, proč není ani jedno volné sedadlo do New Yorku? Věděla jsem přesně, kterým autobusem jet z letiště, ve kterém hostelu se ubytovat, kolik stojí i jak se dostat k nejbližší stanici metra. Strávila jsem hodiny na internetu tím, že jsem se snažila vštípit si New York City do hlavy, až jsem měla pocit, že jsem se tam vlastně už přestěhovala. Když jsem dnes ráno odešla, myslela jsem si, že skončím právě tam. Teď jsem tupě zírala na tu blbou tabuli s odlety a vybírala nějakou druhou možnost. Když jsem nemohla přímo do New Yorku, stačilo, abych se dostala někam poblíž. Ve 2:20 to letělo do Bostonu. Jak daleko je Boston od New Yorku?

I když jsem věděla, že je to pitomost, neustále jsem vrhala pohled ke dveřím a dívala se, jak se do letištní haly hrnou lidé s horami zavazadel a rukama plnými klíčů, peněženek a letenek. Nikdo z nich mě nechtěl zastavit. Nikdo nevěděl, že tady jsem. A i kdyby to věděli, nebylo by jim to jedno? Kromě mých rodičů mě nikdo na světě neměl tak rád, aby mu stálo za to proběhnout těmi dveřmi a volat nahlas mé jméno v zoufalé snaze najít mě dřív, než zmizím.

Když jsem přistoupila k pultu aerolinek letících do Bostonu, snažila jsem se nebrečet. Opálená a zbytečně energická paní mi oznámila, že mají poslední volné místo.

„Beru ho.“

Stálo 760 dolarů, což bylo víc, než kolik jsem kdy v životě za cokoli utratila, tedy kromě počítače. Podala jsem jí řidičák a osm neosahaných stodolarových bankovek z té strašné obálky, která tohle všechno začala. Dvě bankovky v ní zůstaly. Hleděla jsem na ně. Vypadaly v tom bílém prostoru tak malé a osamocené. Nedokázala jsem je schovat do peněženky. Peníze, které jsem tam měla, jsem si do posledního centu

vydělala a nechtěla jsem, aby se byť jen dotkly těch z obálky. Asi jsem se na chvíli znovu ztratila v sebelítosti a neslyšela, co mi paní řekla.

„Slečno?“ Nakláněla se ke mně, zjevně aby upoutala mou pozornost.

Teď už vedle ní stál nějaký muž a oba na mě hleděli, jako ve zlém snu, v němž se vás učitelka na něco ptá a vy ani netušíte, že jste měli nějaký domácí úkol.

„Proč letíte do Bostonu zrovna dnes?“ zeptal se ten muž. Podíval se na můj malý kufřík.

„Na čajový dýchánek.“ Myslela jsem si, že to byla hodně vtipná odpověď, ale ani jeden z nich se nezasmál.

„Máte ještě jiný průkaz totožnosti?“

Zalovila jsem v kabelce a vytáhla studentský průkaz. Muž se podíval nejdřív na něj a pak znovu na monitor.

„Vědí vaši rodiče, kde jste?“

Při té otázce jsem trochu zpanikařila, přestože jsem moc dobře věděla, že jsem plnoletá. Vybavilo se mi několik historek. Mohla jsem odpovědět, že rodiče už jsou v Bostonu a čekají na mě, nebo třeba že je tam jenom táta. Odstěhoval se od mámy a poslal mi na poslední chvíli peníze, abych za ním přiletěla na Velikonoce. Nebo jsem ze sebe mohla udělat rovnou sirotka. Slzy mi to ale nedovolily. Emoce mi sevřely hrdlo a mně bylo jasné, že jim nic takového nenamluvím. Navíc už se na mě dívali podezřívavě teď. Takže jsem dala emocím volný průchod.

„Starejte se o sebe.“ Vztekly zákazník. Letištní hala byla pro tuhle roli dokonalým jevištěm.

„Podívejte se, slečno Hoffmanová, když někdo platí hoto-
vě za cestu s odletem ve stejný den, musíme se řídit jistými postupy, obzvláště když je jen jednosměrná. Budu vás muset požádat, abyste šla se mnou, a vyřídíme to, ano?“

Rozhodně jsem se nehodlala nechat zavřít do kanceláře ochranky, zatímco on zavolá svým rodičům a udělá z tohohle dne ještě větší peklo. Co když zjistí, kdo ty peníze v obálce vybral z účtu? Šlo to? Sáhla jsem přes pult a sebrala bankovky i své průkazy.

„V tom případě vás já musím požádat, abyste si tu letenku strčil někam.“

„Mám zavolat ochranku?“ Žena, která nyní zcela přestala přehrávat, zvedla telefon a vytáčela číslo, aniž by čekala na odpověď.

„Neobtěžujte se, odcházím. Vidíte, že odcházím?“ Vzala jsem kufřík a setřela si slzy hřbetem ruky, v níž jsem mačkala bankovky do upocené kuličky.

„Co kdybyste se uklidnila, slečno Hoffmanová a zkusíme...“

„A co kdybyste se uklidnil vy?“ skočila jsem tomu chlapovi do řeči a zpražila ho pohledem. „Nejsem teroristka. A vy máte smůlu, že nechcete mých osm set dolarů za blbé místo v letadle do Bostonu.“

Kdosi v řadě za mnou zajásal, ale většina lidí jen zírala na mě a můj kufr a zřejmě se snažila odhadnout, jakou bombu jsem chtěla propašovat do letadla. *Všechny možné, Velmo. Významné šťouchnutí. Člověk by to do té holky neřekl, že?*

Běžela jsem do podzemní garáže a ani jsem nevnímala, jak jsem se dostala do auta a zaplatila za parkování, tak rychle se všechno odehrálo. Srdce mi divoce bušilo. Každou chvíli jsem se otáčela pronásledována představou, že za mnou běží někdo z ochranky. Když jsem pak vyjela na dálnici, rozběhla jsem se. Málem jsem nabourala do nějaké dodávky, tak se mi třáslý ruce. Asi až po půl hodiny jsem si uvědomila, že jedu zpátky do Pine Valley. Twin Cities už se ztratilo za mnou a kolem se na všechny strany táhla zoraná pole.

Takhle to dopadá, když si připustíte, že někoho potřebujete.

Přesně v takovou trosku se člověk promění, když se zamiluje.

Když jsem loni začala poslední ročník střední školy, byla jsem tak šťastná – a hlavně tak volná. Hattie, kterou jsem tehdy byla, byla připravena dobýt svět a snad by se jí to i povedlo, sakra. Mohla dokázat cokoli. Teď ze mě byla jen ufnukaná troska. Stal se ze mě ten typ holky, který jsem vždycky nesnášela.

Najednou přestalo hrát rádio a světla na palubovce se rozblíkala. Sakra. Zpanikařila jsem, když se kolem mě najednou prohnalo několik aut. Všimla jsem si odbočky, sjela na šterkovou cestu vedoucí mezi dvě pole, dala nohu z plynu a nechala auto pomalu zastavit. Když jsem na automatů zařadila P, motor zakašlal a zdechl úplně. Zkusila jsem otočit klíčkem. Nic. Zůstala jsem viset uprostřed ničeho.

Zabořila jsem hlavu do drsného potahu sedadla spolujezdce a brečela, až se mi najednou udělalo zle. Vypotácela jsem se z auta a zvracela na šterk, ale šla ze mě jen káva a žaludeční šťávy.

Přes pole se hnal studený vítr. Rychle usušil pot, který mi vyrašil na čele, a pomohl mi vzpamatovat se. Udělalo se mi lépe. Poodešla jsem od zvratků a sedla si na krajnici. Vlhká zem mi brzy promočila kalhotky, které mě začaly studit.

Dlouho jsem jen tak seděla. Dost dlouho na to, abych přestala vnímat chlad. Dost dlouho, aby slzy přestaly téct a cosi jiného začalo.

Byla jsem úplně sama, jen po dálnici projížděla auta a já jsem si poprvé za strašně dlouhou dobu uvědomila, že nikde jinde být nechci. Nechtěla jsem být připoutaná v těsné sedač-

ce nějakého letadla a letět do cizího města, kde po přistání nebudu mít kam jít. Nechtěla jsem stát na jevišti v záři reflektorů a před sálem plným diváků, kteří sledují každý můj pohyb. Nechtěla jsem ležet v posteli, zatímco by máma vařila večeři, na kterou nemám ani trochu chuť. Na té prázdnotě okolní krajiny bylo cosi uklidňujícího. Byla to jen prázdná pole ohraničená holými stromy a fleky tvrdohlavého sněhu.

Nikdo nevěděl, že tady jsem. To zjištění bylo najednou nádherné. Mohla jsem to říkat celý život všem, které jsem potkala – *Nikdo neví, že tady jsem* – a oni by se smáli a převraceli oči v sloup a plácali mě po zádech. *Ty brdo*, říkali by, ale byla to pravda. Celý svůj život jsem hrála různé role a byla vším, čím si přáli, abych byla. Starala jsem se o všechny jen ne o sebe a v duchu jsem měla vždy pocit, jako bych seděla právě tady, schoulená uprostřed mrtvé a nekonečné prerie, kde není ani živáčka. A teď, když jsem tady byla, najednou to všechno dávalo smysl. Všechno do sebe zapadlo stejně jako ve filmech, kde si hlavní hrdinka uvědomí, že toho blba miluje, nebo že si může splnit svůj americký sen, i když jí nikdo nevěří, a pak zesílí hudba a ona odhodlaně vyjde z nějakého pokoje. Přesně takhle to teď bylo, až na tu hudbu. Pořád jsem seděla na krajnici kdesi uprostřed polí, ale uvnitř se najednou všechno změnilo.

Znovu jsem slyšela mámin hlas. Vzpomněla jsem si, co říkala včera večer, když jsem jí brečela na rameni tak, že jsem ji neposlouchala nebo jí nerozuměla.

Sejdi už z toho jeviště, broučku, řekla. *Nemůžeš pořád jen hrát pro ostatní a nemít vlastní život. Takhle tě budou lidi jenom využívat. Musíš poznat sama sebe a uvědomit si, co vlastně chceš. Tohle za tebe nemůžu udělat ani já, ani nikdo jiný.*

A já jsem věděla přesně, kdo jsem – snad možná úplně

poprvé –, a taky co přesně chci a co musím udělat, abych to dostala. Najednou to bylo naprosto jasné. Jako když se probudíte ze snu, který vám připadal skutečný, ale pak vnímáte opravdový svět. Postavila jsem se odhodlaná zbavit se téhle ubohé ubrečené holky jednou provždy. Nádherně ji odkopnout.

Nahoře v kufru jsem měla zastrčenou Geraldovu starou kameru. Vytáhla jsem ji a položila na korbu svého pick-upu. Uvnitř byla úplně nová kazeta. Stiskla jsem nahrávání a postavila jsem se před objektiv.

„Tak jo. Ahoj.“ Utřela jsem si oči a zhluboka se několikrát nadechla do bránice, jak mě to učil Gerald. „Tohle jsem teď já. Jmenuji se Henrietta Sue Hoffmanová.“

A až si to s Pine Valley vyřídím, nikdo už nikdy nezapomene, kdo jsem.

DEL

SOBOTA, 12. DUBNA 2008

Ta mrtvá dívka ležela na zádech v rohu opuštěné Ericksonovy stodoly a napůl plavala ve vodě jezera, které už zatopilo nejnižší část propadající se podlahy. Ruce měla složené na prsou na jakémsi nadýchaném hadříku, patrně šatech, ze kterých do vody vyčuhovaly holé roztažené nohy. Každá už byla nafouklá tak, že byla široká jako její pas a obě se vznášely na hladině jako dospělý kapustňák ve špinavé laguně. Horní polovina těla jako by k nohám vůbec nepatřila. Už jsem v minulosti viděl pobodané mrtvoly a taky pár utopenců, ale ještě nikdy ne obojí takhle spojené v jednom těle. Identifikace podle tváře nebyla možná, na to byla příliš zohavená, ale v celém státě byla hlášena jen jediná pohřešovaná dívka.

„To musí být Hattie.“ To řekl Jake, můj zástupce.

Spojovatelce volal nejmladší ze Sandersových kluků, který tu holku našel, když se tady chtěl zašít s nějakou svou kočkou. Hned za dveřmi bylo čerstvě nablito. Jeden z nich pohled na mrtvolu zjevně nerozdýchal. Taky Jake vypadal, že má co dělat, aby se nepozvracel, když vešel do stodoly, ale

nevím, jestli to bylo hromádkou za dveřmi, nebo puchem mrtvoly. Normálně bych si do něj rýpnul nějakou vtipnou poznámkou, ale tentokrát se to nehodilo. Při pohledu na tohle fakt ne.

Sundal jsem z opasku foťák a pustil se do práce. Snažil jsem se pořídit snímky ze všech úhlů, aniž bych musel k ní do vody.

„Ještě nevíme, jestli je to Hattie.“ Najednou jsem znovu fungoval s ledovým klidem, tohle muselo jít podle protokolu.

Jakmile jsme prve prošli dveřmi, zavolal jsem do policejní laboratoře ve městě a vyžádal si forenzní tým, aby tu posbíral všechny možné důkazy do posledního chloupku. Možná jsme neměli ani hodinu, než sem přijdou.

„A kdo jiný by to byl?“ Jake obcházel hlavu a velmi opatrně našlapoval, protože prkna pod jeho vahou bývalého obránce amerického fotbalu doslova naříkala. Sklonil se a já jsem poznal, jak mu to v hlavě začalo šrotovat.

„Tuhle tvář nemáme šanci identifikovat, navíc už se nafukuje. Nemá prsteny ani jiné šperky. Nikde žádné tetování.“

„Kde má kabelku? Ještě jsem snad neviděl holku, která by šla ven bez ní.“

„Třeba ji někdo vzal.“

„Fakt super místo na loupežnou vraždu.“

„Nepředbíhej. Nejdřív identifikace.“ Dřepnul jsem si vedle ní. Prstem v rukavici jsem jí otevřel rty a viděl, že má neporušený chrup. „Vypadá to, že bychom to mohli zvládnout podle otisku zubů.“

Jake hledal na šatech kapsy. Žádnou nenašel.

„Příčina smrti, pravděpodobně ty bodné rány.“ Zvedl jsem jí jednu ruku a našel bodnou ránu buď přímo do srdce, nebo kousek nad něj.

„Pravděpodobně?“ odfrkl si Jake.

Nevšímal jsem si ho a zvedl paži ještě výš, abych našel místo, kde se bílá kůže nahoře dotýkala té zarudlé dole.

„Vidíš to?“ Ukázal jsem na ostrý předěl mezi oběma barvami. „To je posmrtná skvrna. Když se zastaví krevní oběh, krev se díky gravitaci usadí v nejnižších místech těla. Takhle se pozná, jestli s tělem po smrti někdo hýbal. Když červená není úplně dole, jak by měla být.“

Prohlédli jsme ji ještě na několika místech. „Vypadá to v pořádku. Tohle je s největší pravděpodobností místo vraždy.“

Zůstal jsem v režimu učitele a snažil jsem se vidět tělo jako prosté ostatky. Viděl jsem jich už stovky, samozřejmě většinou ve Vietnamu, a právě teď bych se tam nejraději vrátil, abych nemusel myslet na to, komu patřilo tohle zmrzačené.

Ukázal jsem Jakeovi zkoušku konečkem prstu.

„Když zmáčkneš prstem bledou část těla a kůže zčervená, znamená to, že od smrti neuběhlo ani půl dne.“

„Takže krev se usazuje dvanáct hodin.“

„Mm-hmm.“ Kůže pod mým prstem však zůstala bílá. Nebyla pod ní už žádná krev. Určitě tu ležela nejméně od brzkého rána.

Podlaha stodoly varovně zavržala a oba jsme opatrně couvli.

„Spadne nám to na hlavu.“

„O tom pochybuju. Takhle už to tady vypadá nejmíň deset let.“

V létě jsem tuhle stodolu vídal téměř každý týden, vlastně od začátku rybářské sezóny až do chvíle, kdy jezero zamrzlo. Nakláněla se nad východní břeh jezera Crosby, jako by po-

zorovala okouny, kteří se hemžili pod hladinou. Vídal je ale možná příliš silné slovo. Jasně, věděl jsem, že tady je. Bylo to dobré místo pro rybaření, stejně jako veřejná pláž na protějším břehu, ale nikdy jsem si starou Ericksonovu stodolu nijak zvlášť neprohližel. Takhle to je přece se vším, co je kolem vás. Lars Erickson ji přestal používat před dvaceti lety, když odprodal většinu pozemků na břehu městu a postavil si nové stodoly hned vedle svého prefabrikovaného domku na druhé straně, dobrý kilometr a půl odtud. Tuhle starou holku už kromě vod jezera, které se za ty roky dostalo až dovnitř, chodili navštěvovat jen pubertáci jako ten Sandersovic kluk, co potřebovali soukromí na sex nebo aby si dali jointa.

Nabídkou soukromí se mohlo tohle místo přímo chvástat. Byla to jedna velká místnost, šest metrů na deset, s odhalenými krokvy a zbytky balíků slámy na straně, která se potápěla do jezera. Naproti nim se otevírala dvojité vrata a v místě, kde bývalo okno, už zela jen díra.

S tím, jaké letos přišly vydatné deště a jak nezvykle brzy roztál sníh, zaplavila voda čtvrtinu podlahy. Byla plná nedopalků a prázdných ruliček toaletáku, vedle kterých plavalo cosi, co mohl být mikrotenový sáček nebo taky kondom.

Jake sledoval můj pohled.

„Myslíš, že by tam mohla být vražená zbraň?“

„Jestli tam je, tak ji náš tým najde. Jsou důkladní.“ Některé státy měly vlastní laborky, celá oddělení analytiků a vyšetřovatelů, ten náš ale ne. Tohle byla země přestupků a většina zločinů se vešla do kolonky užívání drog nebo domácí násilí, tedy nic, co by ospravedlňovalo vyšší náklady. Už to byl víc než rok, co jsem naposled kvůli něčemu volal kluky z Minneapolis.

„Jestli to není Hattie, tak stoprocentně není odsud. V pěti okřscích nemám hlášenou žádnou jinou pohřešovanou.“

„A do téhle svojí dedukce jsi započítal i Rochester?“

„Hmmm.“ Zamyslel se nad tím.

„Podívej se, jestli nenajdeš něco u vchodu.“ Podal jsem mu foťák a opatrně se přiblížil zpátky k okraji vody. Když tu nebyl Jack, prkna skoro nezaskřípala. V porovnání s ním jsem byl drobek, po třiceti letech v téhle práci vyhublý na kost. Dřepl jsem si vedle té holky, chytil si bradu do dlaně a hledal to, co jsem zatím neviděl. Byla úplně bledá a tvář měla pootočenou na stranu. Oční důlky měla plné sražené krve, v níž zaschlo pár vlasů. Rány v obličeji vedly hlavně přes oči a tváře. Všechny byly bodné, až na jednu řeznou, která se táhla diagonálně od spánku k čelisti. Jako vykřičník. Vyjma bodné rány v hrudi byl zbytek těla netknutý. Někdo se mermomocí chtěl zbavit hlavně jejího obličeje.

Otočil jsem se na Jakea, abych se ujistil, že mě neuslyší, a sklonil jsem se blíž.

„Henrietto?“ Vždycky ji našťvalo, když jsem ji oslovil křestním jménem, a proto jsem to osmnáct let dělal. Všichni jí říkali Hattie už ode dne, kdy se vrátila z porodnice s krajovým čepečkem na rozkošné holé hlavičce. Tahle vzpomínka mě úplně rozhodila, takže jsem si odkašlal a znovu jsem se ujistil, že mě Jack nevnímá, než jsem se snížil k tomu oslovit ji jménem, které jsem za jejího života z legrace schválně nepoužíval. „Hattie?“

Nečekal jsem, že by odpověděla ani že by mi Bůh seslal bílou holubici nebo tak něco, ale někdy musíte slova říct nahlas, abyste si uvědomili, jak si sednou, jak na vás zapůsobí. Tahle slova byla jako nože, které mě párají zevnitř. Hleděl jsem na její tělo, na dlouhé hnědé vlasy a odvážné šaty, na

které bylo ještě příliš chladno. Bez ohledu na to, co jsem řekl Jakeovi, jsem podle těch detailů poznal, na koho se dívám, už když jsem prve vešel do stodoly.

Když ke mně dnes ráno přišel do kanceláře Bud a řekl mi, že musí nahlásit pohřešovanou osobu a že to je Hattie, oběma nám došlo, že vzala roha. Tahle holka nechtěla nic jiného než vypadnout z baráku, ale Budova manželka si nebyla tak jistá. Hattie měla o víkendu hrát hlavní roli ve školním divadle a Monu ani na okamžik nenapadlo, že by Hattie odjela před představením. Měl to být nějaký Shakespeare. Mona taky říkala, že by Hattie neodjela dva měsíce před maturitou. Tohle všechno dávalo smysl. Ale až se pubertáci začnou chovat tak, že to bude dávat smysl, porostou asi jitrnice na stro-mech. Spustil jsem obvyklou proceduru pro případ pohřešované osoby a celou dobu jsem si myslel, že Bud s Monou dostanou příští týden od Hattie e-mail s tím, že je v Minneapolis nebo v Chicagu.

Teď jsem zřejmě hleděl na ostatky dcery svého rybářského parťáka a na mysl se mi začínala drát horší otázka. Otázka, která rozerve Budovi život na cucky stejně snadno, jako jsme spolu párali břicha okounům a kaprům, ani ne pět set metrů odtud.

Kdo mohl zavraždit Hattie Hoffmanovou?

Než přijel tým z laborky a sanitka překonala zarostlou cestu ke stodole, aby naložila tělo, měl jsem v telefonu dvě desítky zmeškaných volání. Jediný hovor, který jsem zvedl, byl od Briana Haeffnera, starosty Pine Valley.

„Je to pravda, Dele?“

Postavil jsem se stranou, zatímco kluci z forenzního se hemžili stodolou jako mravenci na piknikové dece.

„Jo, je.“

„Nehoda?“ zeptal se Brian s nadějí v hlase.

„Ne.“

„Chceš mi říct, že nám tady běhá vrah?“

Vyšel jsem ven a odplivl si směrem ke stěně stodoly, abych se alespoň trochu zbavil pachuti smrti v ústech. Tráva zde byla neušlapaná a v lehkém vánku se vlnila směrem k jezeru.

„Chci říct, že jsme zahájili vyšetřování vraždy dosud neidentifikované oběti. Nic jiného zatím nikomu neřeknu.“

„Budeš muset vydat prohlášení. Za chvílku nám budou volat všechny televize ve státě.“

Brian vždycky šileně přeháněl. Možná mu zavolá pár lidí z *County Gazette*. Pravda byla taková, že spíš chtěla jeho žena vědět detaily, aby je mohla rozkecat v kavárně u Sally, kam chodila každé ráno péct muffiny. S Brianem jsme se znali poměrně dobře, protože jsme oba byli dlouho ve veřejné funkci. Při volbách jsme se vzájemně podporovali a on byl dobrým starostou, ovšem já jsem s ním nikdy nevydržel déle než na jeden drink. Měl sklony strašně rozvádět každou maličkost a neustále chtěl znát podrobnosti k případům a nejnovější „trendy ve zločinnosti“. Někdy mi připomínal takového toho příliš horlivého psa, který člověku ne a ne přestat olizovat ruku.

„Právě jsi mé prohlášení dostal, Briane. Totožnost oběti zveřejníme, jakmile se nám ji podaří ověřit.“

„Já potřebuju vědět, jestli v mém městě hrozí nějaké nebezpečí, Dele.“

„Já taky.“

Zavěsil jsem a schoval mobil do kapsy, zatímco ke mně přistoupila soudní lékařka.

„Šerife, můžeme ji odvézt.“

„Dobře, já pak za váma přijedu. Musím se ještě mrknout na pár věcí.“

„Už máte nějaké stopy?“ Podívala se na mě s nadějí ve tváři. Nikdy jsem ji neviděl, musela být z jiného okrsku.

„Nic takového jako stopa neexistuje.“ Přešel jsem do zadní části stodoly. „Buď máte pachatele, nebo ne.“

Kluci ze soudního nastrkali do lahvíček a plastových pytlíků všechno, co nebylo přibité ke zdi, a prohledali každičký kousek vody ve stodole. Našli prázdnou láhev od vína, olejovou lampu, pět prázdných krabiček od cigaret, pár krabiček zápalek a tři použité kondomy.

Sledoval jsem je, jak zalepují páskou dveře i okno.

Jake se postavil vedle mě. „Vražednou zbraň nenašli.“

„Ne.“ Čekali jsme, až celý tým skončí a odejde. Našli pár vlasů, měli v úmyslu otestovat kondomy, jestli v nich nenajdou nějaké stopy DNA. Všechno ostatní si nechají, dokud jim neřekneme, co potřebujeme, nebo že je případ uzavřen.

Když jejich dodávky zmizely za obzorem, bylo slyšet jen šum větru, který vysušoval pole, a občasné zavolání vrabce odkudsi od jezera. Takhle se přemýšlelo mnohem lépe.

„Byla úplně na druhé straně od dveří.“

„Takže ji buď někdo zatlačil do kouta, nebo ji tam někdo našel.“ Jakeovy myšlenky se shodovaly s mými. Proto jsem si ho vybral za zástupce.

„Na rukou neměla žádné podlitiny, takže se moc nebránila.“ Vyкроčil jsem směrem k vratům a zamířil ven, jako bych právě odešel. Až k obzoru se na všechny strany táhla zvlněná zoraná pole, z nichž mizely poslední zbytky sněhu. Na dohled odtud nebyl jediný dům ani jiná budova. „Zabil ji a vyšel ven. Nenechal tu nůž. Potřeboval se dostat pryč a zbavit se vražedné zbraně a oblečení.“

Jake ukázal na pěšinu, která vedla kolem jezera k pláži a loděnici. „Největší smysl to dává tamhle. Zaparkoval tam a pak se tam vrátil.“

„Buď tak, anebo musel přes pole k dálnici nebo kolem Ericksonova domu na silnici číslo sedm. Oběma směry to je asi kilometr a půl.“

„Proč by parkoval tak daleko? To nedává smysl.“

„Ne, to ne. Ale většina vrahů jsou blbci. Obvykle nemají v plánu nikoho zabít, takže neuvažují nad detaily typu nejlepší únikové cesty.“

Jake zabručel, aby mi dal najevo, že s mou verzí útěku přes pole nesouhlasí.

„Budeme potřebovat na ty pole psy. Půldruhého kilometru každým směrem. Zavolej Mickovi do Rochesteru. A pošli na jezero člun s detektorem kovů. Vrah mohl hodit nůž do jezera po cestě k autu.“

„S tím souhlasím. Nechám je prohledat každý centimetr jezera i pobřeží.“

Odešli jsme z místa činu a s drncáním se vydali auty přes pole k domu Winifred Ericksonové. Jake jel dál směrem do města, ale já jsem u ní nejdřív zkusil zaklepat. Nikdo neotevřel. To ještě neznamenal, že není doma. Většina lidí tady otevírala dveře dokořán, už když viděla na cestě na obzoru zvířený prach, ale Winifred měla své vrtochy. Někdy se ve městě neobjevila celé týdny a mě už několikrát poslali, abych zkontroloval, jestli neleží mrtvá v kuchyni na zemi. Nikdy neotevřela, dokud jsem nezavola, že vyrazím dveře. Pak se objevila v natáčkách namotaných na zbytcích šedivých vlasů a s Larsovou starou fajfkou v puse a ptala se mě, jestli mám představu, kolik stojí nové dveře a jestli jí je zaplácím. O pár dní později se pak najednou procházela po hlavní

třídě a se všemi se přátelsky zdravila. Takhle divně se chovala od chvíle, kdy zabila svého manžela.

Nechal jsem jí vzkaz, že bude kolem jejího domu probíhat prohlídka s využitím psů, a vrátil jsem se do města.

Když jsem vešel do kanceláře, telefony zvonily jako na poplach, ale Nancy tady nebyla. Našel jsem ji v trucovně, jak si vaří kafe. Jake do sebe cpal sendvič a v druhé ruce držel mobil.

„Čekám, až mě přepojí do Rochesteru,“ řekl s plnou pusou. Byl jsem rád, že mu jedno znetvořené tělo nevzalo chuť k jídlu.

„Nancy, udělej mi taky kafe, prosím tě, jo?“

„Je to šílený, Dele. Asi dvacet minut potom, co tě zavolali, se sem začali hrnout a ještě nepřestali.“

„Kdo?“ zeptal se Jake.

„Všichni, koho tady znám. Všem říkám, že si mají hledět svýho. Ale novináři taky a volal Shel, jestli chceš, aby sem přišel.“

Shel byl jedním z našich čtyř strážníků na plný úvazek. Na celé stanici pracovalo jen dvanáct lidí, takže během vyšetřování vraždy nás na běžné pochůzky moc nezůstane.

„Jak se o tom sakra mohl tak rychle dozvědět?“

„Je to Sandersův bratranec. Zavolali mu hned, jak ten kluk přišel domů.“

„Ne, řekni mu, že to zvládnem. Naléhavé případy zvládne Jake odtud.“

„Ale já musím zahájit vyšetřování,“ protestoval Jake.

„Vyšetřování povedu já.“

„Ale já jsem vedoucí vyšetřovatel, Dele.“

„A já jsem šerif tohoto okrsku.“

Nevytahoval jsem na něj hodnotu příliš často a právě teď

se mu to zjevně vůbec nelíbilo. Bylo mi to jedno. Tohle byl můj případ. Nancy šla za mnou do kanceláře s hrnkem kávy v ruce.

„Dvacet minut nechci žádný telefon. A tenhle případ bude pod zámek. Dokud vám to nedovolím, tak nikomu ani slovo, ani náznak. Jsme schopni potvrdit jen to, že byla ubodána žena. To je všechno.“

„Znáš mě, Dele. Jako hrob.“

Už se obrátila k odchodu, ale pak se ještě zastavila. „Bylo to zlé?“

Zvedl jsem hlavu od čísla na mobilu a povzdechl jsem si. „Bude to horší.“

„To je mi líto, Dele. Nachystám tiskovou zprávu, abychom ji měli, až potvrdíte totožnost.“

Nancy za sebou zavřela dveře. Vzdychl jsem a podíval se na fotografii na stěně, na které jsem byl u jezera Michigan s patnáctikilovou štikou, největší sladkovodní rybou, jakou jsem kdy chytil. Bud o té rybě říkal, že je to moje monstrum, ale pak mě skoro překonal hned další den, když chytil vlastní, třináctikilovou. Ježíšmarjá. Klepl jsem na ikonu volání a nedal si šanci o tom dál přemýšlet.

Zvedl to hned po prvním zazvonění. „Je to ona?“

Zaskřípal jsem zuby a nadechl se. „Ty už jsi o tom slyšel.“

„Mona je šílená strachem. Co víš?“

„Ještě nejsme schopni říct, kdo to je.“

„Nejste schopní, nebo nechcete?“ Bud ani trochu nezvedl hlas, ani nezměnil tón, ale nikdy v životě, za celých dvacet pět let, co jsme kamarádi, mi podobnou otázku nepoložil.

„Nejsme schopní, Bude. Tvář oběti utrpěla jisté... poškození... a my nejsme schopni oběť identifikovat.“ Neodpověděl, i když jsem věděl, že se to snaží vstřebat a že obraz mrtvé

dívky, která by mohla být jeho dcerou, co si vytvářel v hlavě, byl najednou ještě odpornější.

Podle Buda viděli Hattie naposled v pátek večer po představení ve škole. Bud s Monou se na něj šli podívat a po skončení ji objali a kladli jí na srdce, aby přišla brzy, ale Hattie se už domů nevrátila vůbec.

„Vzpomínáš si, co měla Hattie včera večer na sobě, Bude?“

„Kostým. Byly to šaty.“

„Letní?“

„Ne, bílé šaty celé od krve. Jenom jako, samozřejmě. A na hlavě měla korunku.“

„Myslíš, že by se před odchodem mohla převléct?“

„Asi jo.“

„A má žluté letní šaty s takovými volánky?“

„Copak já vím?“ Bud se zeptal Mony. Slyšel jsem, jak mluví tiše a vyděšeně.

„Ne, Mona říká, že ne.“ Dal si telefon zpátky k uchu a vypadalo to, že se mu ulevilo. Mně ani trochu.

„Hmm. A pořád netušíš, kdo ji vezl ze školy?“

„Myslíme si s Monou, že možná Portia. Hrála taky, ale tvrdí, že pak Hattie vůbec neviděla.“

„Tak jo, Bude, poslouchej, potřebuju, abys mi do kanceláře poslal záznamy od jejího zubaře. Pošlu ti tam Nancy s formulářem. Slibuju, že budeš první, kdo se dozví, kdo ta holka je.“

Udělal do telefonu zvuk, který byl zřejmě roztřeseným souhlasem, a zavěsil.

Než jsem mohl začít přemýšlet, o co jsem to právě požádal svého nejlepšího přítele, zavolaal jsem do Rochesteru a ujistil se, že zítra ráno budou ze všeho nejdřív dělat pitvu. Bylo jedno, že je zítra neděle, v márnici nemají úřední hodiny.

Zatímco si Nancy vzala na starost papíry a fotky, založil jsem novou složku s případem v Jakeově novém programu, který byl tak vyumělkovaný, že se v něm nedalo pracovat. Teď však nebyl na stížnosti čas. Když se mi podařilo tu potvoru otevřít, natukal jsem do ní všechny detaily, které jsme měli. Zatím to bylo jako ohlodaná kost, prakticky nic.

Žena.

Běloška.

Bodné rány a možná rána do hlavy.

Tělo nalezeno dvěma mladistvými ve staré Ericksonově stodole v sobotu, 12. dubna 2008, 16:32.

Polkl jsem a mnul si čelist s pohledem upřeným na prázdné kolonky. Poprvé za strašně dlouhou dobu jsem měl strach z toho, co tam možná brzy napíšu. Dívky se nevraždí jen tak, ve Wabash County rozhodně ne. Tady nestříleli lidi z projíždějících aut, nebydleli tu zlí hoši, kteří by schovávali ve škole hotový arzenál. Všechny tyhle šílenosti z města se děly v úplně jiném světě, právě proto tady spousta místních zůstávala. Jasně, výlohy v obchodech byly v Pine Valley vždycky poloprázdné. Když klesly ceny obilí, lidi měli problém dát dohromady splátku hypotéky, ale žili jsme v jednotě. V lidech tu zůstala zakořeněná představa, že na člověku pořád ještě záleží. Téhle dívce něco stálo za to, aby se vydala do opuštěné Ericksonovy stodoly. Ať už to bylo cokoli, stálo to za to ještě někomu. A ten ji kvůli tomu zabil.

Už bylo pozdě, takže jsem šel domů, ale bůhví proč. Většinou jsem jedl na stanici a už jsem skoro nespál. Kdysi to tak bývalo jen během větších případů, ale v poslední době jsem nezabral na víc než na čtyři hodiny. Patřila mi horní polovina dvojdomku jen blok od hlavní ulice. Dole bydleli

Nguyenovi, kteří teď vedli obchod s alkoholem. Byli to dost možná jediní Asiaté v okrsku, a i když to od nich při vaření velmi pronikavě vonělo – úplně jinak než z čínské restaurace – byli velmi tiší a nikdy nebouchali na trubky, abych byl zticha, jako ta stará ženská před nimi, než teda dostala infarkt a umřela. Stejně jsem se snažil chovat tiše, hlavně v noci, když jsem nespál. Občas jsem si pouštěl desky, ale na televizi jsem se nedíval. S tou jsem si připadal, jako bych už byl mrtvý. Zprávy jsem si přečetl v novinách a na sportovní přenosy jsem si pouštěl rádio, takže vlastně bylo zbytečné televizi mít, ale Nguyenovic kočka ke mně ráda skákala oknem a ležela na ní. I když jsem kočky nikdy nemusel, tahle byla v pohodě. Byl to kocour. Neotíral se mi o nohy, aby dostal nažrat, nevynucoval si, abych ho drbal po celém těle. Prostě seděl na televizi na jedné straně pokoje a já jsem seděl na gauči na té druhé a oběma nám bylo fajn.

Celou noc jsem proseděl. Přemýšlel jsem o tom těle. Nepamatuju si, jestli jsem na chvílku zdřímnul. Dělal jsem si poznámky a seznamy lidí, se kterými chci mluvit, a díval jsem se, jak se hodiny pomalu posunují k sedmé hodině ráno, zatímco kočka líně vrtěla ocasem.

„Tak co, šerife Goodmane, komu náleží ostatky, díky kterým jsi mě poctil svou návštěvou?“

Doktorka Frances Okadaová se nezměnila. Vlasý stažené do uzlu měla sice stříbrné a na zádech malý hrb, ale stále bloudila po márnici jako děsivá královna mrtvých a stále vyslovovala mé jméno tak, aby bylo poznat, že je složené ze dvou anglických slov – „Good man, dobrý muž“. Jako by to byl nějaký vtip, který kromě ní nikdo nechápe.

„Stejnou otázku se ti chystám položit už hodinu, kterou jsem proseděl na té zatracené chodbě, Fran.“

„Ano, máš smůlu, že tenhle mladík,“ pohodila hlavou směrem k tělu v rohu, na kterém pracoval její kolega, „si dovolil dostat aneurysma přímo během včerejšího baseballového tréninku. Měl mít trochu slušnosti a nejdřív se tě zeptat, jestli se ti to hodí.“

Beze slova jsem přešel ke stolu. Máma mně a mým sestram vřdycky říkala, že ticho ukončí hádku rychleji než slova. Fungovalo to i na arogantní pathology. Fran sice byla hrozná, ale identifikuje mi tu mrtvolu. Bud s Monou čekají.

Tělo se znovu změnilo. Ve světle laboratorních reflektorů byla dívka šedá a ještě víc nafouknutá než prve. Už nepřipomínala vůbec žádného člověka, natož Hattie.

„Poslala jsem tu vaši dívku na radiologii hned, jak mi ji přivezli. Tohle jsou její zuby.“ Zasunula rentgenové snímky do prohlížečky. „A tady je snímek, který dorazil k možné oběti, Henriettě.“

„Hattie,“ opravil jsem ji a přistoupil blíž, abych se na fotografie podíval.

„Vidíš tu dutinu, tady a tady?“ Ukázala na obě sady snímků. „Plomby v nich se dokonale shodují a ze všech stran mají identický profil.“

Fran nechala prst u trochu křivého zubu v dolní čelisti. „U téhle holky žádný test DNA nepotřebujete. Je to Henrietta.“

„Je to Hattie.“ Řekl jsem to trochu vztekleji, než jsem chtěl.

„Odhaduji, že byla mrtvá dvanáct až osmnáct hodin předtím, než ji našli, alespoň podle stupně rozkladu.“ Fran si s hlasitým plesknutím nasadila čisté rukavice a pokračovala trochu přívětivějším tónem. „Ty jsi ji znal?“

„To už je teď jedno, ne? Potřebuju kompletní rozbor za-

měřený na podezření z vraždy. Stopy cizí krve, vlasů, jestli má na sobě cokoli, co by nás mohlo někam posunout. A potřebuju to rychle, chápeš? Zavolej mi, až to budeš mít.“ Mezitím jsem došel skoro ke dveřím.

„A co kdybys tu zůstal na pitvu?“

Otočil jsem se, abych zjistil, že se mi konečně dívá zpříma do očí a stojí jako strážce nad znetvořenými ostatky, které před dvěma dny byly ještě Hattie.

„Mám jinou práci.“

Když jsem zajel k domu, Budův pick-up už tam stál, ačkoliv bylo brzké nedělní dopoledne a mše ještě určitě neskončila. Medvěd, jejich černý labrador, se mi přiběhl otřít o nohu a říct si o poškrábání za uchem. Nezklamal jsem ho a zároveň vykročil k domu. Nedíval jsem se na něj. Než jsem došel do poloviny chodníku, rozrazila Mona dveře.

Měla na sobě velkou květovanou zástěru a vlasy stažené dozadu šátkem. Byla to jediná ženská v tomhle věku, která si ještě nechávala dlouhé vlasy. Jako by pro ni díky tomu neexistoval čas. Vždy měla klidnou tvář, pevný pohled a noblesní vystupování, ale dnes měla v očích strach.

„Tak co?“ vyhrkla.

„Mono,“ sundal jsem si klobouk. „Je tu někde i Bud?“

„Tak mi to řekni, Dele.“ Stála rovně jako strom a její prsty bubnovaly do stehna nepravidelný rytmus. Jako by ty prsty ani nepatřily ke zbytku těla a já jsem před očima uviděl ošklivý obraz Hattie, jak i její tělo, napůl ponořené ve vodě, vypadalo, jako by k sobě jednotlivé části nepatřily.

„Můžu dál?“

„Jistě, Dele.“ Za Monou se objevil Bud a otevřel dveře víc dokořán. Vzal svou ženu za ramena a couvl s ní dovnitř, abych mohl vejít. Setřásla ze sebe jeho ruce a zamířila do obýváku.

Jakmile jsem vešel, ovanula mě vůně másla a čokolády. Kuchyně byla plná cukroví, větrníky a čokoládové sušenky a cukrová srdíčka byly snad v každé místnosti.

Bud zachytil můj pohled. „Když nám zavolali to s tím tělem, zrovna pekla na bazárek do kostela, a pak,“ beznadějně pokrčil rameny, „toho prostě nechtěla nechat. Do kostela jít nechtěla a ani nevím, jestli v noci vůbec spala.“

Jeho hlas zněl jakoby zdálky, jako bych nestál hned vedle něj, a já jsem nevěděl, jestli ta dálka vycházela z něj, nebo ze mě.

Přešel jsem do obýváku a postavil se ke krbu, kde nad římsou vedle sebe visely ve zlatém rámu fotky Hattie a Grega z posledního ročníku. Hattie se opírala o strom s rukama založenýma na prsou. Na sobě měla bílou halenku s připnutou květinou a usmívala se tak neznatelně, že téměř nezvedla koutky úst. Vypadala šťastná. Ne, vlastně ne úplně šťastná. Spíš spokojená. Vypadala jako holka, která ví, co chce a jak to získat. Byla dítětem, které bude jednou úspěšné, zařídí si nový život daleko od Pine Valley, vezme si nějakého nabušeného právníka a bude se vracet domů jen na svátky jako žena se zářivou kariérou a jedním nebo dvěma dítky, s nimiž se bude chlubit celému městu. Tohle nebylo dítě, které brzy zemře. Podíval jsem se na fotku Grega; pózoval s Medvědem a puškou. Nosil oholenou hlavu už dávno předtím, než vstoupil do armády, a nechal se odvelet do Afghánistánu ještě ten den, kdy odmaturoval. To on měl zemřít. On byl tím dítětem, kvůli kterému si museli Mona s Budem nechat narůst hroší kůži, aby snesli tu strašnou zprávu, která jednou mohla přijít.

Bud si sedl na gauč vedle Mony, chytil ji za ruku a čekal. Kolikrát jsem jen v tomhle obýváku byl? Stokrát a pokaždé

jsem se tady díky Budovi cítil, jako by to byl můj obývací, jako by ty fotky na stěně byly mé rodinné fotky. Zhluboka jsem se nadechl a podíval jsem se na něj. Vlasy mu šedivěly a košili měl v pase těsnější než kdysi. Podíval se mi zpřímá do očí a já jsem mu to řekl.

„Zubař poslal záznamy Hattie do Rochesteru, kde leží tělo té dívky. Srovnali Hattiiny zuby se zuby oběti. Shodují se. Je to Hattie.“

Mona se zvrátila dopředu, jako by ji někdo zezadu prudce udeřil, ale Bud jí jen pustil ruku. Ani jeden z nich nehlesnul.

„Je mi to líto, Bude.“ Vyschlo mi v krku, ale přinutil jsem se říct víc. „Mono, neumím ti říct, jak strašně se cítím, ale slibuju vám, že toho hajzla najdu.“

Mona hleděla na vybledlý zelený koberec. „Zuby?“

Bud se díval skrz mě na fotky na stěně. „Co se stalo? Jak...“

„Našli ji ve staré Ericksonově stodole u jezera a vypadá to, že tam ke všemu taky došlo. Někdo ji napadl nožem, zemřela na bodnou ránu do hrudi.“

Bud během celého popisu seděl bez hnutí a Mona se tiše chvěla.

„Říkal jsi, že jste ji podle obličeje nemohli identifikovat.“

Sakra, zase jsem si nedal pozor na pusku. Snažil jsem se všechno co nejvíc zjednodušit a ušetřit je detailů.

„Útočník ji pobodal i v obličeji, ale to mohlo být až poté, co zemřela. Jistí si budeme až po pitvě.“

Mona tiše zaúpěla. Bud se probral z transu a natáhl k ní ruku, ona ho však odstrčila.

„Nesahej na mě!“

Ztěžka se zvedla a vrávoravě zamířila do kuchyně. Několikrát se musela opřít o stěnu, jak přes slzy neviděla. Čím od

nás byla dál, tím hlasitěji ze sebe dostávala svůj zármutek. Mona nebyla tvrdá žena, ale byla neuvěřitelně racionální. Myslím, že jsem ji za ty roky, co jsme se znali, neviděl ani jednou plakat. Takový srdceryvný nářek od někoho jako ona bylo asi to nejstrašnější, co jsem kdy slyšel.

Naklonil jsem se k Budovi, který stále nehybně seděl na gauči.

„Bude, co měla Hattie v plánu po pátečním představení? Potřebuju, abys mi o tom večeru řekl všechno, co víš.“

Vypadal, že mě ani neslyší, ale asi po minutě si přejel rukou přes obličej, odkašlal si a zahleděl se do prázdna směrem k podlaze.

„Chtěla někam jít, aspoň to říkala. Měla jít s ostatními oslavovat premiéru.“

„A neřekla s kým konkrétně?“

„Ne. Mysleli jsme si, že jde celý ten jejich soubor. Předchozí víkend tak šli taky, když dokončili kulisy.“

„A nebavila se s někým z nich víc?“

„Bavila se s námi.“ Hlas mu selhal a on musel nasucho polknout. „Stála vedle nás.“

Uslyšeli jsme ránu a oba jsme vyskočili. Proběhl jsem kuchyní ke dveřím do ložnice, kde Mona s Budem spávali. Mona ležela na boku na troskách rozbitého nočního stolku. Vypadalo to, že se jí podlomily nohy. Záda se jí nekontrolovatelně trásla uprostřed změti ubrusů, knih a dřeva. Když jsem se pokusil zjistit, jestli se nezranila, začala do mě zuřivě bušit pěstmi a její pláč se proměnil v pronikavý jekot. Vrátil jsem se do obývacího pokoje, kde jsem našel Buda, který se ani nepohnul. Ruce měl položené na gauči dlaněmi nahoru a prsty napůl sevřené v pěst, jako to mívají malé děti.

„Bude.“

Neodpověděl. Stále hleděl do prázdna. Ve vlasech měl mouku v místě, kam ho Mona praštila.

„Bude.“

Ztuhle se postavil a přešel do ložnice. Sklonil se nad Monou a zakryl její vzlykající tělo svým. Utřel jsem si oči a nechal je o samotě.

Střední škola v Pine Valley byla patrová cihlová budova v jižní části centra a přirozeně dělila výklady obchodů na hlavní třídě od obytných domů a benzínových pump. Od šedesátých let, kdy k ní přistavěli tělocvičnu, vypadala stále stejně.

Zajel jsem na poloprázdné parkoviště. Před vchodem na mě čekal Jake. Společně jsme šli po cedulích s nápisem „nová tělocvična“, kde už se hrálo. Před třemi týdny, které se zdály jako věčnost, jsem slíbil Hattie, že se přijdu podívat na nedělní představení. Tak jsem přišel.

Jake přelétl pohledem program. „Píšou, že lady Macbeth hraje Hattie.“

Vklouzli jsme dovnitř a sedli si na volné židle vzadu. Na jevišti byli dva studenti v bílých kostýmech před kulisami jakéhosi hradu. V dívce jsem poznal Portiu Nguyenovou, ale chlapce jsem asi nikdy neviděl. Mluvili oním květnatým shakespearovským jazykem, kterému jsem nikdy nepřišel na chuť, ale nakonec jsem se na něj naladil natolik, abych rozuměl, o čem se baví. Ona se ho snažila přesvědčit, aby někoho zabil, a on zjevně příliš neprotestoval. Na závěr scény k němu dívka přišla blíž a oba se ještě domlouvali na tom, co udělají po vraždě.

„Kdo smí tu jinak soudit, když z jeho smrti v nářek vypukne?“

Vzal ji za ruku. „Jsem odhodlán, a každý těla sval již napnut k strašlivému tomu činu. Pojd! V blbý svět chcem vesele se dívat.“

Odvedl ji ze scény a do tmy ještě dodal: „Tvář klamná musí klamné srdce skrývat.“

Vzal jsem si stranou učitele, který vedl divadelní soubor, a řekl mu, že si potřebuju promluvit se všemi herci i pomocníky. Zbledl, ale na nic se neptal. Jmenoval se Peter Lund, byl to mladík s brýlemi na nose a dokonale čistými nehty.

Lund všem řekl, že by s nimi potřeboval něco „v rychlosti probrat“ a svolal si je do hudebny. Když se zavřely dveře, rozhostilo se hrobové ticho a studenti čekali, co se bude dít.

„Skvělý výkon, ehm, od všech. Portio, vedla... sis moc dobře. Kulisy rozložíme za chvíli, ale nejprve by s námi potřeboval mluvit šerif Goodman.“

Přešel až dozadu a nechal mě s Jakem stát před studenty. Některé dívky už plakaly. Pine Valley bylo malé město a mně bylo jasné, že o nalezené mrtvole věděli všichni během pár hodin.

Nechodil jsem okolo horké kaše. Mluvil jsem s nimi na rovinu a oni se chovali přesně, jak by člověk čekal od skupinky pubertáků, kterým někdo ubodal kamarádka a poprvé jim tak ukázal, že jsou všichni smrtelní. Byli v šoku, na mnoha tvářích se objevily slzy a několik se jich hlasitě rozplakalo. Většina chlapců se otočila k tabuli. Byli naprosto zkameněli a pláč měli na krajíčku. Lund se krčil vzadu s hlavou v dlaních.

Chvilí jsem je nechal, aby informace vstřebali, ale musel jsem začít dřív, než budou v takovém šoku, že už mi nebudou schopni nic říct.

„Zabili ji v pátek večer po představení. Já teď potřebuju, abyste se všichni hodně zamysleli. Udělejte to pro Hattie. S kým ten večer odešla? Potkal se s ní někdo z vás ještě ten večer, nebo tak?“

„Pár nás šlo k Mléčné královně, ale ona tam nepřišla,“ odpovéděl chlapec, který hrál Macbetha. Vypadal teď mnohem šíleněji, než když byl před pár minutami na jevišti.

„Tommy se přišel podívat, ne? Neodešla s ním, Portio?“ zeptal se jiný student.

Portia Nguyenová se odtáhla od jiné plačící dívky. Zvedla hlavu a já spatřil uplakanou tvář s téměř nepřítomným výrazem. Korunku na hlavě měla nakřivo. „Možná jo. Já nevím. Moc jsem s ní nemluvila. Vlastně jsem jí ani negratulovala.“

„Tommy by ji určitě odvezl, kdyby chtěla. Udělal by pro ni všechno.“

„Jaký Tommy?“ zeptal se Jake.

„Tommy Kinakis,“ odpovéděl jsem. Hattie s ním chodila téměř rok, jestli jsem si to dobře pamatoval. Loni na podzim jsem ho viděl hrát v obranné linii školního mužstva amerického fotbalu. Byl silný, skoro ho nešlo obejít a ani v jednom zápase, na kterém jsem byl, nenechal svého quarterbacka složit. Kdyby se takový chlap rozhodl někoho zabít nožem, nedalo by se mu v tom moc zabránit.

„Já vím, co ji zabilo.“ Portia se postavila a napřímila se přímo proti mně, jako by se chtěla pustit do jednoho z nekončících monologů Shakespearovy hry. „Byla to ta kletba.“

„Co prosím?“

Někteří studenti zalapali po dechu a zakryli si ústa dlaní.

„Hattie zabila kletba. *Macbethova* kletba.“

PETER

PÁTEK, 17. SRPNA 2007

Umřu na městnavé srdeční selhání.

Bylo mi dvacet šest a byl jsem v nejlepší kondici v životě. Mohl jsem už jen výš. Proměnil jsem se z hubeného pubertáckého nerda v kluka, který běhal dvacet kilometrů týdně. Asi bych i zvedal pořádnou nálož na benchi, kdybych se ovšem odvážil do některé z těch posiloven plné zpocených nabušených borců. Jedl jsem jen organickou vegetariánskou stravu a nekouřil jsem, ovšem městnavá srdeční slabost mi ničila život.

„Jaký si dáš zákusek?“

Díval jsem se na Mary sedící u stolu naproti mně. Od okamžiku, kdy nám přinesli předkrm, prakticky nepromluvila a neustále se dívala na hodinky, jako bychom už dávno přetáhli hodinu, kdy jsme měli být doma.

„Čokoládovou pěnu?“ zeptal jsem se s úsměvem. Po sedmi letech strávených spolu jsem věděl, že neodolá ničemu, v čem je čokoláda. Jsem si jistý, že tohle mohla o své ženě říct spousta mužů, ale já jsem jednou viděl Mary jíst na pouti sla-

ninu v čokoládě. Kapal z ní smažený vepřový tuk. A ona se smála tomu, jak jsem zelený, a říkala, že to vůbec není špatné.

„Asi jo,“ pokrčila rameny.

Mávl jsem na číšníka a objednal kávu a dezert. Seděli jsme v podniku, kde jste si mohli nenápadně přivolat číšníka, objednat si caffè americano a on jen tiše přikyvl. Světla visela nízko nad stoly a obalovala jejich osazenstvo do diskrétního světelného kokonu. Bylo to tady moderní a zároveň romantické a majitelé dost možná dodávali jídlo i lékařům do známé místní kliniky Mayo. Mary nechtěla jet až do Rochesteru, ale nabídka restaurací v Pine Valley se skládala z Mléčné královny a kavárny, kde zavírali v sedm večer. Mimo to v Pine Valley nebylo kino a tohle bylo naše tradiční rande: film a večere. Až na to, že na rozdíl od většiny ostatních párů jsme je absolvovali v opačném pořadí. Nejprve se šlo do kina a potom na večeri, abychom si mohli o filmu povídat. Takhle to bylo i na našem prvním rande. Tehdy jsme šli na *Americ-kou krásu* a hádali se o tom, která postava byla víc morálně na výši, dokud nás servírka nepoprosila, abychom se zvedli, protože musí vytříť. Dnes večer ale nehrozilo, že bychom se ztratili ve vášnivé diskusi až do zavíračky.

Přinesli kávu a já jsem se okamžitě napil a spálil si jazyk. Bylo mi to jedno. Pil jsem dál a pozoroval Mary a snažil se přijít na to, co jsem udělal špatně.

Vlasy dnes měla rozpuštěné. Odrážela se od nich zlatavá svatozář z lampy a pár pramenů jí spadlo do obličeje, zatímco hleděla do stolu, do talířů lidí kolem, do výklenků s okny, kamkoli, kde jsem nebyl já. Mary měla tvář jako jablíčko, buclaté tváře, do kterých dokázala nabrat štěstí a následně ho rozmařile, ale spravedlivě rozdávat. Dnes večer jsem však v její tváři žádnou radost neviděl.

Na sobě měla modré vypasované šaty jako z padesátých let, a když sešla doma po schodech dolů, objal jsem ji, políbil na tvář a zašeptal: „Čau, kočko,“ usmála se a odtáhla se. Myslel jsem si, že je to proto, že na gauči sedí Elsa a dívá se na nás, ale Mary se chovala stejně i po zbytek večera. Slušně. Chladně. Jako by celý večer byl ještě horší domácí práce než čistit Elsin kurník. Nepomohlo ani kino a byla to zcela moje vina. Vybral jsem film *Zbouchnutá*, protože Mary má ráda romantické komedie a tahle měla dobré recenze, ale ani jeden jsme se moc nesmáli. Od svatební noci jsme nepoužívali antikoncepci a po třech letech, kdy se snažíme o miminko, se musela dívat, jak dva pitomci předstírají, že k otěhotnění stačí sex na jednu noc.

„Promiň za ten film.“

Konečně se na mě podívala. „To nevadí.“

„Mělo mě to napadnout.“

„Ne, opravdu, Petere.“ Mary se narovnala, když kdosi přišel a položil mezi nás talířek s dezertem. „V poslední době na děti fakt nemyslím.“

„To je škoda. Chtěl jsem ještě dneska zaparkovat někde v lese a trochu se pomuchlovat. Nebo třeba něco víc.“ Spiklenecky jsem na ni mrkl. Nic neříkala, tak jsem v naději pokračoval.

„Mám pocit, jako bychom byli zase na kolejích a čekali, až naši spolubydlíci odejdou. Nebo když jsme si museli najít nějaké klidné místo v parku. Pamatuješ na tu vyvýšenou rampu na čtvrté ulici? Jak tam nesvítily lampy?“

Nabrala si lžičku čokoládové pěny a zavrtěla hlavou. „Musíme domů. Už tak jsme pryč moc dlouho.“

„Elsa to zvládá sama už sedmdesát tři let. Myslím, že ještě hodinku vydrží.“

Mary mě ignorovala a snědla další sousto. Pak prudce odložila lžičku na stůl a založila paže na prsou.

„Co je?“

„Deset dolarů za čokoládovou pěnu. To je šílené.“

„Šílenější je si ji objednat a pak ji nesníst.“ Nabral jsem si. Byla neskutečně dobrá. Lehká a přitom bohatá na chuť a ne moc sladká.

„Dej si ještě lžičku. Ta bude za těch deset dolarů stát.“ Mával jsem jí plnou lžící před obličejem. Povzdechla si a pak ji vzala do pusy.

Pustila se znovu do jídla, ale tiše, jako by se nechtěla dál bavit. Dopil jsem kávu a pokusil se ji dostat z ulity. Nic nefungovalo.

Když nám přinesli účet, Mary po něm okamžitě chňapla. Zaplatila a vzala si kabelku. „Tak jdeme?“

„Elsa je v pohodě,“ řekl jsem po cestě k autu a hladil jí ruku.

„Já vím,“ odpověděla, i když jsme oba věděli, že její matka není ani trochu v pohodě.

„Tak o co jde?“

„Šedesát osm dolarů za večeři, Petere. A k tomu dvacet za kino. Kdo to asi bude všechno platit?“

„Mám práci. Peníze budou.“ Její podrážděnost se pomalu přesouvala i na mě.

„Ještě jsi ani nezačal chodit do práce a už utrácíš.“

„Chtěl jsem si s tebou prostě vyrazit a udělat si pěkný večer,“ odpověděl jsem jí přes střechu auta, než jsme oba nasedli a zabouchli dveře.

Silnice do Pine Valley byla temná rovná dvouproudovka lemovaná kukuřičnými poli. Ani jeden z nás se neobtěžoval zapnout rádio. Bohužel se zdálo, že tenhle večer už nic nezachrání.

Ani kdybych měl být sám k sobě upřímný, což se s každým dalším kilometrem mezi vysokými klasy kukuřice zdálo jako velmi rozumný nápad, nepřišel bych na to, jak jsem se sem vlastně dostal.

Vyrostl jsem v Minneapolis. Vysedával jsem po kavárnách v centru, diskutoval u Figlia nad talířem těstovin o obálce svého školního literárního časopisu a každý víkend trávil v obchodě s názvem Electric Fetus, kde jsem se prohraboval hudebními CD nezávislých kapel. S Mary jsem se seznámil na univerzitě a vzali jsme se hned to léto po promoci. Asi jsme byli příliš mladí, ale Maryini rodiče byli staří. Měli ji pozdě. Přišla jako překvapení po letech, kdy nemohli mít děti a už se vzdali veškeré naděje. Dali Mary všechno, co chtěla, zahrnuli ji láskou a podporovali ji úplně ve všem a ona jim to chtěla oplatit tím, že ji uvidí vdanou a zabezpečenou. Zřídil jsem si kontokorent a navlékl jí diamantový prsten před oltářem v kostele v jejím rodném městečku. Její rodiče v první řadě celí zářili. Nakonec jsme z té svatby měli dobrý pocit, protože hned příští jaro dostal její otec infarkt přímo na poli, když sázel sóju, a zemřel.

Po svatbě jsme si našli podnájem v jednopokojovém bytě ve viktoriánském domě blízko zastávky autobusu a já jsem začal studovat vysokou, zatímco Mary si sehnala práci v bance ve městě.

A pak se objevila městnavá srdeční slabost.

Elsa, Maryina matka, začala víc a víc slábnout. Mary za ní začala jednou měsíčně jezdit, aby ji zkontrolovala a trochu pomohla s farmou. Vždycky bylo co zavařovat nebo opravovat, případně zajet k doktorovi. Snažil jsem se to zlehčovat vtípkami, že jsem si vzal farmářku, ale Mary se smála čím dál méně. Pak za ní začala jezdit každý víkend, a protože jsem

míval přednášky i večer, stávalo se, že jsme se neviděli několik dní. Než jsem získal učitelskou licenci, trávila už Mary v Pine Valley tři dny v týdnu, což znamenalo, že dělala desetihodinové směny, aby si potřebný den nadpracovala.

Byla neustále vyčerpaná. Snažil jsem se ji přesvědčit, že Elsa by měla statek prodat, ale pokaždé, když jsem se o tom jen zmínil, doslova skřípala zuby, převracela oči v sloup a odpovídala: „A ty si jako myslíš, že jsem se ji nesnažila přesvědčit?“

Nebyli jsme schopni sehnat nikoho, kdo by Else pomáhal. Jediná kvalifikovaná sestra, která byla ochotná na farmu jezdit, chtěla tisícovku týdně jen za to, že ji bude kontrolovat a dávkovat léky.

Hledal jsem si místo ve škole, aby mohla Mary dát výpověď v bance, nebo alespoň přejít na částečný úvazek. Snažil jsem se být dobrým manželem. Tohle se přeci ode mě čekalo. Až na to, že jsem nebyl schopen nic sehnat. Jediná volná místa byla na prvním stupni zvláštní školy a já jsem neměl s poruchami chování žádné zkušenosti. Chtěli, abych se zavázal, že si dodělám potřebnou specializaci, ale já jsem chtěl učit literaturu, ne základy slušného chování.

V březnu přinesla Mary výstřižek z novin. Byl to inzerát na místo učitele anglické literatury na střední škole v Pine Valley, což přesně odpovídalo mé aprobaci. Řekla mi, že se Elsa zná s ředitelem a už se za mě přimluvila. Ředitel čekal, až zavolám.

Bože, nechtěl jsem se stěhovat do Pine Valley. Ale ona vypadala tak nadšeně a unaveně a já ani nevím jak, ale o dva měsíce později už jsem bydlel s její matkou a přišel jsem o celý svůj život. I když Mary říkala, že je to jen dočasně, oba jsme věděli, že to znamená zůstat, dokud Elsa neumře, ať už

by to trvalo několik měsíců či let. Musel jsem chtít nechtě přiznat, že jsem doufal spíše v ty měsíce.

Celé léto bylo jen samá Elsa, Elsa, Elsa. Jak se dnes Elsa cítí? Nepotřebuje vyměnit kyslíkovou bombu? Myslíš, že se zvládne sama osprchovat? Bylo to, jako bychom měli malé dítě, až na to, že naše dítě bylo starou konzervativní ženou se selhávajícím tělem.

Elsa byla vděčná, ale všechna její vděčnost směřovala jen k Mary. Ke mně se chovala jako k poněkud otravnému zahradnímu studentovi, který přijel na výměnný pobyt.

Začalo to mým vegetariánstvím. Zpochybňovala všechno, co jsem jedl, od kapusty přes burgery z černých fazolí až po tempeh. Když jsem šel běhat, Elsa vrtěla hlavou, jako by nikdy neviděla člověka pohybovat se rychleji než chůzí za pluhem. A když jsem si večer otevřel pivo, odfrkla si a významně odvrátila zrak.

Upřímně řečeno mi bylo jedno, co si o mně tchyně myslí, ale začínala se plést mezi mě a Mary. Pokaždé když mě Elsa shodila, oslabil poněkud snahu Mary působit jako jakýsi mírotvorce. Moje žena se mi začala vzdalovat. Jednou jsem Else opravoval plot kolem slepičárny a ona se přiběhala za mnou, aby mě zkontrolovala. Pustili jsme se do hovoru o Maryině dětství a dokonce to bylo docela příjemné, až na to, že ona už o tom příští týden nevěděla. Nedostatečné zásobování mozku kyslíkem ji obíralo o paměť, obzvláště o nejčerstvější vzpomínky, takže jakákoli má snaha o zlepšení našeho vztahu byla marná.

Nejhorší bylo to kdákání. I když slepice měly své místo za hospodářskou budovou, bylo celý den slyšet nepřetržité šustění a hrabání. Z toho by zešílel snad každý. Bylo jich jen padesát, tolik jich zůstalo z původního hejna Maryina otce,

ale zdálo se, že snášejí vejce pro polovinu okresu. Neustále se u nás zastavovali lidi a chtěli si koupit plato vajec a třeba naší sousedce, Winifred Ericksonové, je Mary osobně vozila. Winifred však většinou přijela s ní a pak si s Elsou hodiny povídaly. Mary chodila sbírat vejce dvakrát denně, poprvé v šest ráno. Vyčistila kurník, zametla podlahu a rozvezla zrní. Za to celé vydělala možná pár dolarů za den a se mnou chtěla řešit, že nemáme peníze?

„Tak proč se těch slepic nezbavíš?“ ptal jsem se jí znovu a znovu.

„Mně nevadí. Tohle jsem dělala už jako malá. Jenom nechápu, jak to máma zvládala sama.“

„A proč bys to musela zvládat ty? Vajíčka si můžeme koupit v obchodě.“

„Máma je neprodá,“ odpověděla a tahle věta se na celé léto stala její mantrou. Naše tříasedmdesátileté miminko chce tohleto. Naše tříasedmdesátileté miminko nestrpí támhleto.

Vkrádala se do všeho. Mary už si se mnou nechtěla povídat o knihách. Tvrdila, že nemá na čtení čas, a zároveň se každý večer dívala s Elsou na ty děsné seriály. Nechtěla se mnou jezdit do města do divadla, dokonce ani za našimi přáteli.

Vždycky jen zavrtěla hlavou. „Je to moc daleko. Jsem unavená, už jenom když si tu cestu představím.“

Díky bohu, že jsme měli doma alespoň internet. Zapojil jsem si počítač v malém pokoji v patře, kde byly uloženy vánoční ozdoby a zaprášené krabice popsané poznámkami jako *Pohřeb strejdy Joea* nebo *Dewitt 1938*. Tam jsem si chodíval číst, připravovat si hodiny na podzimní výuku a tam jsem taky na facebooku sledoval, jak moji přátelé chodí do barů, na literární večery, oslavy a konference.

Nechtěl jsem si lhát; od našeho dnešního rande jsem si hodně sliboval. Zoufale jsem potřeboval dostat náš vztah – třeba i jen na pár hodin – někam daleko od farmy, od Elsy, oživit tu spontánní zábavu, kterou jsme si užívali na škole, než nám páteční večery sebrala moje vysoká a její nemoc. Mary se ten nápad líbil. Když jsem jí o něm začátkem týdne řekl, byla nadšená.

„Uděláme si krásný večer,“ řekl jsem. „Než začne školní rok. A nebudeme dělat nic, co by jen vzdáleně zavánělo nějakou smysluplnou činností.“

Zasmála se. „Slibuješ?“

Když jsme teď jeli zpátky do Pine Valley v tichu, které mezi nás stavělo vysokou zeď, znovu jsem přemýšlel, kde jsem to pokazil. Nebo to pokazila ona? Kdyby se na nás dneska díval nějaký cizí člověk, musel by si při pohledu na to, jak moc se snažím, připadat trapně. Zjevně jsem zkoušel špatné věci. Špatný film. Špatnou restauraci.

Vážený čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!